

meget som ellers, idet han vilde sige: Naar jeg faar Næsten af Statskassen, hvorfor da indskyde saa Meget i Forsørgelsesanstalten; men den ærede Minister sagde ved Siden af, at der var Folk, som kunde have den yderste Ramp at bestaa for det daglige Brød, og det undrede ham derfor ikke, at de vilde dividere med 2. Jeg vil i den Anledning spørge den høitagede Minister, om han ikke ogsaa kunde tænke sig det Modsatte, at nemlig den Ræmpende sagde til sig selv: Ja, jeg har rigtignok ondt ved at udrede Indskudene, men jeg kan dog udrede dem, og jeg faar lige saa stor Hjælp af Statskassen; det er for mig en Spore til at sikkre mig og gjøre mit Mulige. Kunde man nu ikke lige saa godt tænke sig, at han sagde dette? Det er da i alt Fald den Grundtænke, fra hvilken Forslagsstillerne ere gaaede ud, og den forekommer mig at være nok saa naturlig som den, hvorfra den høitærede Minister gif ud. Fremdeles dvælede den ærede Minister meget usjærlig ved alle de Ulykker, der kunne komme ud af § 4. Jeg skal henholde mig til, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) har sagt: Der er ikke en Gæst, der faar en Ret; som han ikke har i Forveien. Her er kun Tale om ikke at miste sine borgerlige Rettigheder. Det er ikke saa let at faae den Ret, Talen er om; Vedkommende skal i et Aar have været Medlem af en af de i § 3. nævnte Kasfer. Hertil siger den ærede Minister, at Intet er lettere; Vedkommende behøver blot at gjøre Indskud i et Aar, som gaar forud; saa faar han strax denne Hjælp. Men dette kan ganske simpelt rettes, idet der siges: „som er Medlem og har været Medlem i et Aar“; han skal være Medlem af den nævnte Kasse. Dette er utvivlsomt Meningen; men maaske det ikke staar klart nok; men ved en Rettelse kunne vi komme ud af denne Forlegenhed. I øvrigt har jeg talt om, hvilken Begrænsning der burde indføres, og at de paagjældende Kasfer burde være godkjendte, saa det forekommer mig rigtig nok, at den høitærede Minister der fægtede mod Bindsmøller. Der er ikke det Mindste i Veien for, at den høitærede Minister kan faae de Sikkerhedsbestemmelser fatte ind, som han maatte ønske i den Henseende, saa at de Misbrug, han omtalte, kunne undgaas. Jeg vilde finde rigtig, ja, jeg vilde meget ønske, at den ærede Minister fremkom med denne Kritik, hvis jeg ikke i Forveien selv netop havde tilbudt at rette det, som han gjorde Indvendinger mod; men hvad der gjør noget tungt Indtryk paa mig, er, at den ærede Minister sagde: Ret saa Meget, De vil, jeg gaar ikke ind paa Noget. Det var Meningen af den ærede Ministers Ord, at han kunde gaa ind paa Forslaget af de ærede Medlemmer fra Viborg og Aarhus Amt og maaske lidt videre, men give Hjælp af Statskassen og i det Hele taget give en Ret til Understøttelse. — og det er de to

Grundpiller, hvorpaa vort Forslag hviler — det kunde han ikke være med til. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) ønskede, at der maatte blive sat en Bestemmelse ind om, at der kunde ske Tilbagebetaling; dette finder jeg ogsaa ønskelig, Forslagsstillerne ville tage det under Overveielse, og ligeledes er jeg enig med ham i, at det ikke er heldigt at henvise Meningsforskjel til Amtmandens og Ministerens Afgjørelse; vi maa sørge for, at der er en Domstol, som er de Paagjældende nærmere. Til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) har jeg nogle Bemærkninger at gjøre. Det gif i Dag som sædvanlig — forekommer det mig — i Aar; det ærede Medlem er meget bitter i sine Udtalelser; han var, om jeg saa maa sige, i lidt ondt Humør, og det forekommer mig, at denne Bitterhed lod han gaa ud over Forslaget i nogle Spydigheder. Han havde aabenbart den bedste Villie til at være vittig; men det forekommer mig, at Svnen ikke svarede til Villien. Han lod saaledes sin Vittighed f. Ex. gaa ud over de uskyldige Ord i Slutningen af § 4, hvor det hedder, at Vedkommende kan indanke „Sagen henholdsvis for Amtmanden eller Indenrigsministeren“. Dette mente han, skulde vel betyde, at Dovenskaben indankedes for Amtmanden og Driftsølgigheden for Indenrigsministeren; thi det maatte vel være de Ting, som „henholdsvis“ gif tilbage paa. Naar det ærede Medlem kan fornøje sig over saadanne Vittigheder, saa for mig gjerne, og naar han har et Publikum, som kan fornøje sig derover, saa er det et meget usjærligt Publikum. (Afskydelse af Octavius Hansen). Ja, det er meget klart; vi vilde haabe ogsaa at faae det ærede Medlems klare Foredrag at høre. I øvrigt skal jeg bemærke, at jeg kun har glemt de to Ord: By og Land, men saadanne Feiltagelser indløbe let i slige Forslag, selv i dem, der komme fra Regjeringen, saa man skal ikke hænges sig i saadanne Smaating. Intet Forslag af nogen Betydning, endfise af den Betydning som dette Forslag, er indkommet her, uden at der jo kunde gjøres mange begrundede og berettigede Indvendinger. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds gif ogsaa saa vidt, at han lod det gaa ud over Sproget; jeg erkjender ikke det ærede Medlem som en berettiget Sprogdommer; han kan maaske være sproglig dygtig, men hans Kolleger, Juristerne, skulle ikke roses for deres særdeles smukke danske Sprog; det er i Reglen ikke det bedste Dansk, de skrive, saa det forekommer mig rigtig nok, at han skulde betænke sig lidt, inden han satte sig op paa den sproglige Domstol — jeg erkjender ham ikke som Dommer i saa Henseende. Det ærede Medlem mente, at det var navnlig et sproglig Hensende uheldigt Udtryk, naar det i § 2 Nr. 6 hedder: „Vidrag fra offentlige Stif-